

КОНСЕРВА Божественна Комедія

Дійові особи:

Андрій - сезонний працівник плодово-ягідного господарства, безталанний автор-сценарист з амбіціями. За 30 років.

Марія – миловидна працівниця плодово-ягідного господарства. 25 років.

Расул – постійний працівник плодово-ягідного господарства, бригадир, в минулому мав стосунки з Марією. За 30 років.

Сіга - постійний працівник плодово-ягідного господарства, неодноразово судимий. За 40 років.

Степан Миколайович, Галина Іванівна – літня родина вимушених переселенців, сезонні працівники плодового-ягідного господарства. Галина Іванівна хворіє на нирки.

Поводир - Харон (Валерій Вікторович) – духовно-просвітлена особа, за 40 років.

Слідчий 1, Слідчий 2 – співробітники поліції.

СЦЕНА 1.

Плодово-ягідне господарство. Розпал робочого дня. Андрій сидить в тіні дерева, дивиться в ютубі скетч «The Funniest Joke in the World» Monty Python's Flying Circus.

З телефону - This man is Ernest Scribbler... writer of jokes. In a few moments, he will have written the funniest joke in the world... and, as a consequence, he will die ... laughing».

Телефон вимикається.

Андрій – Знак, по ходу...

Андрій неохоче дістає з кишені нотатник і огризок олівця, закурює.

Андрій - (занотовує) Агрофірма «Світанок». П'єса. Підзаголовок. Божественна Комедія. Сцена перша. Андрій сидить в тіні акації...

(роздивляється крону дерева) Це ж акація? По фіг потім загуглю... (дивиться в бік, занотовує) Марія фарбує губи сидячи на газовому балоні. (дивиться в

іншу сторону, занотовує). Расул перевіряє тиск в шинах газелі. (знаходить поглядом іншого «персонажа», пише) Степан Миколайович збирає ягоду в полі, Галина Іванівна... (не може знайти поглядом Галину Іванівну)... Мабуть за ліками у вагончик пішла. (дивиться в інший бік) Уголовник Сіга сере в посадці. (собі) Початок є. Проблема чистого аркуша вирішена.

Андрій тягнеться до консервної банки з-під португальських анчоусів аби збити попіл. Вибух.

СЦЕНА 2.

Дим розвіюється. У воді, немов човен погойдується кузов газелі. По кузову розкидані ящики з полуницею та декілька дошок. Руслан із зусиллям вибирається на борт, важко дихає.

Расул – Де я? (озирається) Де я, мать його так?

Расул риється в кишенях робочого комбінезону, дістає ліхтарик. Світить по сторонам.

Расул – Є хто живий?

Марія (з темряви) – Расул!

Расул кидається на крик, допомагає піднятися Марії на борт.

Расул – Ціла?

Марія киває.

Степан Миколайович (з темряви) – Тримайся, Галюш... Допоможіть! Лююююди!

Расул (подає знак ліхтариком) – Сюди, давай!

Руслан допомагає Степану Миколайовичу підняти на борт Галину Іванівну. Жінка стогне від болю.

Степан Миколайович – Ну-ну.. Галюш, все пройде... Все зараз пройде.

Расул (До Степана) – Що сталося?

Степан Миколайович (не звертає уваги на репліку Расула) – Переболить... Потерпи... Потерпи.

Степан Миколайович обіймає дружину. Расул обертається до Марії.

Расул – Ти в порядку? Точно?

Марія швидко-швидко киває. В цей час на борт намагається влізти Андрій. Расул помічає його рух.

Расул (роздратовано) – Тебе ще тут...

Знесилений Андрій зривається з борта. Расул не спішить йти йому на допомогу.

Марія – Потоне ж...

Расул – І що?

Марія (з докорою) – Расул...

Расул неохоче йде до тонучого Андрія, витягує його непритомне тіло з води, закидає в човен, дає Андрію ляпаса – трошки сильнішого ніж потрібно при таких обставинах.

Расул – Ти живе там, пісака?

Андрій не подає ознак життя.

Расул – Та твою ж наліво... Хоч би побрився.

Расул із виразом огиди на обличчі робить потерпілому штучне дихання – Андрія викидає водою.

Сіга (з темряви) – Собрали клубничку... Йобин-бобин... (кашляє)

Руслан світить ліхтариком в напрямку голосу – луч висвітлює Сігу. Той сидить в кутку кузова на ящиках, заповнених роздавленими пінетками з полуницею.

Руслан – Прильот?

Сіга (закурює) – Та хер его... Я по нужде отлучился. В посадочке присел, а потом херась - в кузове роздупляюсь.... (кашляє)

Расул (Андрію) – Взрив чув?

Андрій – Не пам'ятаю... Я під акацією сидів, відпочивав, а потім. Не знаю! *Андрій починає шукати щось в кишенях.*

Сіга - Шото серьезное прилетело.

Марія – Може на кухні балон газовий рванув?

Расул – Балон? Шоб так от балон?

Сіга - Фосфор по ходу, или кассеты. (принюхується) Та не – фосфор. Точно фосфор.

Расул - Може в склади з добривами прилетіло? Не бачила?

Марія (намагається щось згадати) – Я на весах сиділа, ягоду принімала... а потім так якось, немов рука чиясь різко висмикнула і...

Расул – І?

Марія – І все - ніч.

Сіґа – А може и авиабомба. От нее взрывная волна самая-самая...

Галина Іванівна (*схлипує, чоловіку*) І тут бомблять.. І тут... Казала ж - давай залишимось. Нашо їхать? За що нам це Господі? ... Краще б вдома тоді померли...

Степан Миколайович – Ну-ну, Галюш - обійдеться... (*Расулу*) Я вибуху не чув. Воно більше на якийсь вітер було схоже.

Андрій нарешті знаходить в кишенях розбухлий від вологи блокнот. На його обличчі полегшення. Расул дістає мобільник, намагається спіймати зв'язок. Марія і Сіґа теж в свою чергу намагаються знайти мережу.

Расул – Ловить?

Сіґа – Я в мобилках ваших не особо... А-ну, глянь. (*строго*) Токо переписку...

Расул – Нужна вона мені сильно... (*Сіґа простягає телефон Расулу, той подивившись на екран повертає*) Нема зв'язку... По ходу вишка впала. У вас як?

Андрій в цей час намагається висушити блокнот, тож не зважає не зважає на питання Расула.

Степан Миколайович - Ми в вагончику телефон наш лишили... Ми завжди як в поле виходимо – телефон наш в вагончику на зарядку лишаєм.

Сіґа – А вы в поле, значит, работали?

Степан Михайлович – Ну а де ж? Ягоду збираємо, а потім немов пилесосом потягнуло, потягнуло... Я Галюшу за руку тримаю, а воно тягне, тягне...

Сіґа (*з підозрою*) – Вдвоем?

Степан Михайлович – А як же... Куди ж я без Галюши.

Сіґа – Бряхня!! (*Марії*) Вот скажи, мне? Какого-такого мне вчера недовес в семь килограмм намалевали? Я на весы пришел... У меня 12 кило ягоды за день по итогу, а у Галочки 25... Шо за кидалово? Галочка весь день в вагончике дрыхла.

Галина Іванівна стогне.

Степан Миколайович – В неї нирки прихватило...

Сіґа – І шо нирки? Шо нирки? У меня тоже может быть(*кашляє*) Откуда 25 кило у нее спрашивается?

Степан Миколайович - Я за неї план зробив. І за себе, і за неї.

Сіґа - У этого он тоже... (*Сіґа дивиться на Андрія - той продовжує сушити «нетлінні записи»*) Как не смотрю, сидит себе, в тенечке шото в тетрадошке своей своей чиркает... Я в поле горбачусь, а он в тетрадошке.

Андрій – Кому тетрадошка, а кому рукопис. Тут матеріала знаєш скільки?

Сіга – Да мне пофигу шо там... Каким боком ты вчера ягоды на 10 кило больше меня собрал? А позавчера вообще вес не приняли. 40 кгэ на секундочку. Почему?

Марія – Так ти полуницю в одну кучу зібрав. Дивлюсь на пінетки, а там і маленька, і середня... Всьо подряд.

Сіга – І шо?

Марія – А то шо перебирати треба! Велику до великої, середню до середньої, маленьку до маленької!

Расул підходить до борта, світить ліхтариком по сторонам, озираючись навкруги.

Расул – Твою ж наліво... Звідки води стільки?

Андрій – Дамбу вишгородську, мабуть, прорвало.

Расул – Все ти знаєш, писака... (*Марії*) По ходу дамбу вишгородську прорвало. Бач, як вода прибуває. Мамця-трясця...

Андрій – А шо? Знаю... Я коли в «Вишгородському Вестніку» внєштатніком працював на цю тему колонку на тисячу знаків видав від імені голови районного МЧС. Прорив дамби загрожує затопленням половині області – здається так стаття називалася.

Марія – Наврочив. От нашо страсті такі писать?

Андрій – Вибору не було. Мені редактор завдання поставив. Голова районного МЧС бомжа збив на переході - треба було фокус суспільної уваги на щось більш позитивне змістити.

Марія – Я одного тіки не розумію... А чого раптом темно так стало? Як так може бути щоб день, а потім одразу ніч?

Андрій – Ну, не знаю... Може ми там отключились, а потім... Та мало лі чого так.

Сіга – А может быть... (*розмірковує сам с собою*) Та сто пудей! Как иначе?

Всі з очікуванням дивляться на Сігу.

Сіга – По-ходу кто-то ягоду мою крысячит. Оттого и недовес у меня... Найду кто – пришибу.... А я думаю... Посрать отлучился – минус четыре кило в ящике. Шо притихли? Колитесь! (*з погрозою*) Я когда в бандитах ходил...(*кашляє*)

Расул – Де ти там ходив?... Сімнадцять судимостей по п'ятнадцять суток... Дон Карлеоне, ага.

Андрій (собі) – Сімнадцять судимостей по п'ятнадцять суток... Прикольно. Андрій занотовує в блокнотик почуте. Расул бере дошку, приміряється до неї як до весла.

Расул – (Андрію) Та викинь ти той блокнот на фіг... помогай давай.

Всі чоловіки беруть в руки дошки, дивляться на Руслана в очікуванні розпоряджень. Руслан невпевнено озирається навкруги, намагаючись просвітити шлях слабеньким ліхтариком.

Расул – Зараз... Зараз... Водонапорная башня там... То що? Не бачу... Ферма чи що? Твою ж...

Ліхтарик декілька разів блимає і гасне.

Сіга (з темряви) – Так шо, бригадир, кудой wygrебать?

Поводир (з темряви) – На світло!

Поводир стоїть посеред мертвого моря на невеличкому острові зі сміття та уламків, вказуючи керосиновою лампою шлях, немов маяк.

СЦЕНА 3.

Герої сидять у кузові – човні, їдять полуницю. Галина Іванівна відпочиває. Степан Миколайович біля дружини. Расул уважно вдивляється в обличчя Поводиреві. Сіга із незадоволенням спостерігає як Поводир поїдає ягоди. Андрій, як завжди, щось нотує в блокнотику.

Расул (Поводирю) - Ти до нас на полуницю минулого року не приїзжав? Шось лице в тебе знайоме...

Поводир мовчки їсть ягоду.

Андрій - Всі люди один на одного схожі.

Расул – Угу, схожі тіки не на рожі...

Андрій дістає цигарку, пропонує Расулу. Той відмахується.

Андрій - Серйозно – кажу. Я колись на одному продакшені серйозному працював. Так нам продюсери халявний майстер-клас по драматургії сіткомів проплатили. Короче, плюс-мінус, однакові всі люди. Там тих архетипів штук 12 чи шось таке.

Марія – Архе...кого?

Андрій - Архетипів. Стандартні людські характери. Якщо персонаж серіалу чоловік, то він лібо воїн, лібо начальник, лібо шукач пригод, лібо очаравашка, лібо потеряна душа, лібо... ще там хтось. Забув – давно діло було.

Марія - А з жінками як?

Студент – Про жінок краще запам'ятав. Там два архетипи всього - золушка і начальниця. Для сіткомів більше і не треба... О! Згадав, у чоловіків ще професор є, кращий друг та падший янгол...

Расул - Гондони ще є... Самий распостраньонний тип характеру.

Сіга регоче.

Сіга (*Андрію*) – Запиши, вставишь потом в кинофильму какую-нибудь...

Степан Миколайович – (*Поводирю*) Так що ви там казали? Стосовно дороги... Куди там нам?

Поводир (*давиться ягодою*) – На світло!

Галина Іванівна (*марить*) – Головне щоб аптека по дорозі була... (*Степану*) Скажи Коле щоб аптека по дорозі була.

Степан Миколайович – Буде, Галюш, аптека, буде... (*До Поводиря*) А, можете, конкретніше трохи? Куди?

Поводир – Кажу ж – на світло.

Марія – І де це світло? Он. Куди не глянь – темрява чорна. Ще й кєросином тхне...

Сіга – Фосфор. (*кашляє*) Точно фосфор.

Андрій – Більше на газ схоже. Циклон Б. Цим газом нацисти в концтаборах людей травили.

Расул – А ти у нас і по газам шариш?

Андрій – А то... Я коли матеріал для дебютної короткометражки збирав, читав про газ. Хороша історія мала бути.

Марія – Про любов?

Андрій – А про ще що? Без любовної лінії любий сценарій пиль та гівно собаче. (*відкриває блокнот, гортає сторінки*) Де там логлайн той? (*знаходить потрібну сторінку*) Ага – ось... (*читає*) Товста єврейська дівчинка - підліток закохується в охоронця концтабору. Куди заведе їх те злощасне кохання? (*закриває блокнот*) Навіть, продюсера під проект знайшов. Барух Наумович Штейман. Хороший дядько. Як логлайн прочитав, одразу аванс дав - 500 баксів.

Марія - А де фільм подивитись можна?

Андрій - Ніде. Донька продюсера, яка мала головну героїню грати зробила операцію по видаленню жирових складок і Барух Наумович охолонув до проекту. А переписувати сценарій в падлу було – там фабульна думка навколо бодіпозитиву крутилася.

Степан Миколайович (Поводиреві) – Ви там щось про світло казали? Де воно, *(вдивляється в темріву)* не бачу щось.

Поводир мовчки жує ягоду. Сіга забирає в нього пінетку з полуницею.

Сіга – Во-во, к делу давай. Или говори куда грести, или подвязывай ягоду хлеборезить!

Поводир - Світло це і зараз горить... *(запхається ягодою)* В когось менше того світла, в когось більше...

Расул - А на лохині ми з тобою не пересікалися?

Степан Миколайович – Та не збивайте людину – хай договорить!

Поводир – Світло це в душі сховано. Світло яке робить людину людиною. Внутрішній моральний компас. Тільки цей орієнтир може вивести з темряви чистилища!

Расул – Тю, блін, згадав... Харон, ти? *(весело)* Це ж Харон.

Сіга - Шо за Харон?

Андрій (натхненно) – Перевізник зі світу живих в світ мертвих. *(починає шось строчити в блокнотику)*

Расул – Ага - перевізник... Дурачок местний. Погоняло в нього таке - Харон. Колись був нічо дядько, на картоплі піднявся, пів області тримав, а потім збухався...

Сіга – Тю, бляха... *(забирає у Поводиря пінетку з полуницею)* Хорош, ягоду подрезать, бродяга.

Расул - А шо, Харон на ліниву охоту не їдиш вже? *(Всім)* Батя мій кабанів для нього підкармлював в заповіднику... *(Знов, поводиреві)* Так шо там з охотою? Кабани перевилися?

Поводир – Коли живу душу вбиваєш, світло душевне гасне... *(в небеса)* Прости мене Господи з 92ого по 97ий рік включительно.

Расул – Так і скажи не беруть більше. *(Всім)* В них там компанія весела була. Мусора, прокурорські, бізнесові, митрополит – еліта обласна короче... Так вони кожні вихідні на п'ятак полювати їздили. Ну як полювати. Більше побухать... Чи не тіки побухать?

Поводир – Не пам'ятаю... *(хапається за голову)* Не пам'ятаю...

Расул – Все ти пам'ятаєш... На п'ятаку в них вишка лінива була - метрів сім, чи шось таке... Наверху все як положено - беседочка, шезлонгі, водочка, покушать там, шалави. Короче, по людські все ... А внизу, під вишкою, кормушки стоять. Кабан жерти хоче, приходить до кормушки, а ті їх зверху калашами ... *(імітує постріл з АК чергами)* двадцять два... двадцять два... Охотніки мля... А одного разу в них запой був серйозний.... На Пасху,

здається... Три тижні пиячили - звіра настріляли я їбу... Батя два рази лафет з комбікормом підганяв. Короче, на двадцять другий день Харон під цим ділом замість кабанів почав по своїм шмаляти.

Поводир (із щирим здивуванням) – Я?

Расул – А хто ж? ... Короче еліта в ахує – як стрільба почалась, почали в кормушки стрибати прям, на комбікорм. Щоб пом'ягче. Всі пригають. Менти, прокурорські, бізнесові, шалави – всі в одну кучу. Навіть, митрополит і той... Заїбись що Харон бухий був в дупель, не вбив нікого.... Одній тіки дурі цицьку силіконову прострелив, а митрополит ногу собі зламав в трьох місцях коли мімо кормушки наїбнувся... Ну, ви ж бачили митрополита? Який він, а яка кормушка... З тих пір Харона і поплавало. Ходить тепер по селам - світло шукає.

Поводир (завиває) – Боже милосердний, прости мене грішного, за те що митрополіту сиську силіконову прострелив, а шалава ногу зламала....

Расул - А раніше ж нормальний мужик був, на чорному ренжровері їздив, номери іменні - «Світанок».

Андрій відволікається від писанини.

Андрій - Світанок?

Расул – Ну да... Агрохолдінг «Світанок». Його контора так називалась.

Поводир (завиває) – Творець небесний, вкажи шлях на Світанок, не дай загинути в темряві нечистивій.

Андрій – (вдивляється) Валерій Вікторович?

Харон відбиває земні поклони в нікуди.

Расул - Колись може і Валерій Вікторович, зараз це тіло Хароном зовуть.

Андрій – Оце тобі поворот сюжетний.... Я колись для «Світанку» корпоратив писав... Десятиріччя їхньої агроконтори. Ювілей! За десять хвилин якусь дебільну презентацію накидав, типу «Шановний, Валерій Вікторович, ювілей вашої поважної фірми пропонуємо відсвяткувати в стилістиці епохи відродження, бо без Агрохолдінгу «Світанок» ренесанс сільського господарства в нашій країні б не відбувся». (Поводиреві) Пам'ятаєте?

Поводир (Завиває) – Прости мене Боже милосердний за ренесанс сільського господарства!

Андрій – Короче, приїхав в офіс концепт затверджувати, а Валерій Вікторович вже зранку на нюхаїне. Ренесанс, каже одразу на хуй, бо наша проблема не в ренесансах, а в тому, що на планеті живуть 95 відсотків довбойобів, і лише ми 10 відсотків нормальні...

Андрій замовкає, очікуючи на сміх. Всі мовчать.

Сіґа – А шо не так?

Андрій – Короче, проїхали... Головне шо за халтуру заплатили. *(зітхає)* Були ж часи - дві штуки баксів за 10 сторінок чотирнадцятим нью роменом.... Ось, як ви так себе до цього довели Валерій Вікторович? Де мені таких замовників тепер шукать?

Расул – Я не поняв. А за шо тобі заплатили, якщо сценарій не прийняли?

Андрій – Сам в шоці. Валерій Вікторович ще одну доріжку нарізав і за три хвилини на салфетці новий концепт свята накидав. Я, навіть, зберіг на пам'ять... *(дістає з блокнотика зім'яту салфетку, читає)* «Шановний, сценарист Андрій, ювілей нашої поважної фірми ми пропонуємо вам написати в стилістиці золотої ери голівуду й відзначити топменеджерів агрохолдингу «Світанок» премією «Оскар». Навіть статуетки золоті зробили. Оскар один в один, тіки єбальник Валерія Вікторовича.

Поводир *(завиває)* – Гріх таке робити... гріх на ідоли златі молитися... Не сотвори собі кумира в подобі Валерія Вікторовича... Гріх!

Андрій – Правда до нагородження не всі дожили - ювеляри червону доріжку ще до обіду заблювали. Бабло є – смаку нема. Свині, короче...

Сіґа – А я б щас поросятинки притоптал...

Расул – А шо Бобіки вже не? Вночі по селу йдеш – тиша шо на цвинтарі. Хоч би один цуцик брехати почав... Перебив всіх собак в кутку, собакожер.

Андрій *(занотовує)* – Сабакожер.

Сіґа – Мене собачатина по здоров'ю положена. *(кашляє)*

Расул – Над Мухтаром моїм теж надругався, падло таке...

Сіґа – Рот на толпу - не я то был.

Расул – А хто? *(всім)* 20 років, бік о бік прожили. Я в ліс - Мухтар зі мною, я на ставок – Мухтар тут он рядом біжить. Я на блядки – сидить на задніх лапах, форда охороняє... Не зря кажуть собака - лучший друг человека. Навіть, похоронив Мухтарчика як людину – хрест алюмінієвий, надгробок, фотографія 9 на 12. На сорок днів пом'янути прийшов – яма пуста, хреста хуй ма, тіки кістки розбросані.

Сіґа – То кабани над Мухтаром надругались... Тут кабанов в заповіднике єбом.

Расул – І хрест алюмінієвий кабани на цветмет здали... Знав би наворачня, шо ти - ноги б злавав.

Андрій – А яка вона на смак... собачатина? *(дістає блокнотик)*

Сіґа – Та мясо и мясо...

Андрій – Ну, типу солодке, кислувате, текстура яка?

Сіга – На кроля похоже... Хуй его... Заяц и заяц. С хвостом.

Расул – А це тобі на фіга?

Андрій – Матеріал збираю...

Расул – Ти б ягоду так збирав.

Марія – Для серіала Крепосная матеріал?

Андрій – Подивимось... В нашому бізнесі загадувати не можна.

Расул – Ти дивись, кіно-доміно, корпоративи.... А позавчора двадцятку на сиську львівського зазімав.

Андрій – Тимчасові фінансові труднощі. Як вся ця хуйня почалась з корпоративами туго стало, а на кіно в нашій країні тіки Барух Наумович заробляє.

Расул – А в нас же тут на ягоді мільйони з неба сипляться! Сидів би собі в Києві...

Андрій – Ну, слухай. У вас тут на фермі які-ніякі гроші плюс справжнє життя пізнаєш. «Від сохи», як то кажуть. Деталі там цікаві, фарбочки.... Ось ти знав що овод це насправді дзик?

Расул – Тю, мля... З дитинства знаю що таке дзик.

Марія – А що таке овод?

Андрій (*многозначітельно*) - Овод це роман Етель Войніч.

Марія (*задумчиво*) - Он воно як...

Андрій – Отож... Писати ж треба тільки про те, на чому розумієшся, інакше лажа виходить. В мене недавно случай був. Питався на удальонке "Давай Поженимся" писати...

Марія - А там що теж все по сценарію?

Андрій - Ну, а як же... На телебаченні все по сценарію. Хоч реаліті-шоу, хоч прогноз погоди. Короче, в мене у випуску персонаж був, тіпичний воєнком... Архетіп – воїн, якщо що. Так він у мене в тексті на побачення на форді фокус приїжджав, а редактор уперся. Каже, «не, верю, не може бути такого. В житті воєнкоми на списаних чорних волгах їздять». Слово за слово – погнали мене з проекту. Так що життя потрібно ізнутри знать. Інакше в нашій індустрії ніяк. З'їдять.

Степан Миколайович підходить до Расула.

Степан Миколайович - Там Галюші зле...

Андрій - А як саме зле? Тупий біль, гострий? *(дістає блокнотик)*

Расул – Не задрачуй людину.... Про себе пиши. Ми тут тобі не якісь кролі підопитні... Матеріал він збирає, ага.

Сіга *(Андрію, пошепки)* – Кстати, хвости овчарочьи по текстуре на шеї курячьї похожи... Запиши – пусть потом по телевизору в театре покажут.

Расул бере дошку - весло. Вглядається в темряву.

Расул – Короче, якщо водонопорна башня там.... Ферма там. *Деякий час розмірковує про щось, потім маше навмання.* Туди, короче... *(задорно)* Не ссать, вигребем!

Чоловіки налягають на «дошки-весла».

СЦЕНА 4.

Знесилені чоловіки веслюють. Поводир ловить бліх в бороді. Нанівпритомна Галина Іванівна стогне на ящиках. Марія біля неї.

Андрій – ... Я за реалізм в мистецтві. Обов'язок справжнього творця, - художника, письменника там, чи сценариста – драматурга як я, відображати реальність, якою вона є. Життя без прикрас. «Від сохи», як то кажуть.

Расул - Як ти писати я теж можу. Шо віжу то пою. Записуй. Вокруг темно. Човен пливе. Сіга воняє, всі заїбались... Чим я не драматург-сценарист?

Андрій - Ти не путай мистецтво і самодеятельность. Справжнє мистецтво не тільки відображає життя, а ще й формує реальність. Створює нові сенси, концепти, парадігми буття...

Расул - Не поняв. На людську переведи.

Андрій - Ну, дивись... Написав митець якийсь твір, а потім цей сценарій в житті відтворився.

Расул –Типу як серіал "Слуга Народа"? Шо написали то і відтворилося...

Андрій *(після паузи)* – Ніколи про це в цьому ключі не думав.... Короче, я не про те. Серіали то гівно собаче, а не мистецтво. Я більше до того веду, що не можна, кому попало олівця в руки давати. Мені, наприклад, можна, тобі ні.

Расул – С хуялі мені не можна? Я може краще від тебе життя «від сохи» знаю.

Андрій – В тебе дев'ять класів і коледж сільсько-господарський! А я Карпенко-Карого закінчив.

Расул – Тоді чому в кінці місяця, я тобі зарплату видаю, а не ти мені? Чому я бригадир? Подумай над цим.... Карий.... Карпенко...

Расул кидає весло, витирає спітніле чоло, вдивляється в темряву.

Расул – Начебто ж тут ферма мала бути... Куди ж вона?

Сіга – Надо было в обратную сторону маслать.

Галина Іванівна - За що Господі? За що?!! Казала ж давай вдома залишимось...

Степан Миколайович – Нема вже дома того Галюш... нема.

Андрій підходить до пенсіонерів.

Андрій (з фальшивим співчуттям) - Важко коріння втрачати?

Степан Миколайович - А як же - важко... Важко... Особливо в нашому віці. В нас добротний будиночок був. При Союзі собі ще побудували – цегла тоді копійки коштувала.

Андрій нотує за Степаном Миколайовичем. До нього підходить Расул.

Расул - Я ж просив... Від'їбись від переселенців.

Андрій не зважає, продовжує записувати.

Степан Миколайович – Хороші часи були. Я на баяні при ДК грав, Галюша вчителювала... Українську мову і літературу викладала. Що не просили, директор усе виписував...

Расул - В людей горе – а ти тут... Як в зоопарку.

Андрій продовжує записувати.

Степан Миколайович – І в зоопарки їздили, і на курорти, Алушта, Піцунда, Геленджик... А потім, як почалось, як не одно так інше.

Човен різко зупиняється, немов вдарившись в стіну. Від зіткнення Галина Іванівна падає з ящиків. Степан Миколайович кидається на допомогу жінці.

Галина Іванівна – (перелякано) Шо там? Скажи їм щоб сказали шо там? Там блокпост? Блокпост?

Расул освітлює гасовою лампою перепону – а саме гору напівзгнивших трупів у військовій формі типу «бєрьозка». Марія кричить від переляку, Андрій бореться з рвотними позивами, але попри це, намагається записувати побачене. Расул прикриває ніс від сморіду, Сіга дико гигає.

Сіга – Йобин – бобин! Да тут добра – мать царица!

Сіга зістрибує з борта, починає копошитися в трупній масі

Расул – От нашо ти туди поліз? Вилазь. Твою ж наліво...Ще й штиняє як...фу.

Сіга – Сейчас, бригадир, ща я только...

Расул – Назад кажу!! Виліжай!

Сіга влізає на борт, на голові каска радянського зразка, на шиї армійські жетони, на поясі підсумки, саперна лопатка, в руці зелений пакет сухпайка з зіркою.

Сіга – Смотри шо нарыл! Эхо войны, ептить!

Расул - Фу, мля... Тепер від тебе ще більше штиня. Валимо звідси.

Сіга – Пару сек, бригадир... Ща я вот только...

Сіга стрибає з борта і за мить повертається з пральною машиною. Закидає її в «човен». Сіга радіє пральній машині.

Сіга (співає на мотив частушки)

Как на Киевском вокзале
обокрали рыбный трест,
а на двери написали:
кто не пиздит - тот не ест!

Расул намагається відитовхнути човен з мілини веслом.

Расул – Шо стоїте? Помогайте!

Андрій – Та почекай... Ніколи стільки трупів не бачів.

Андрій нотує в блокнотику. Расул кидається до нього викидає блокнот з рук.

Расул – Ти шо, блядь, некрофіл?! Валимо - кажу!

Расул, Сіга і Андрій відитовхують дошками «човен» від острову мерців. Деякий час дрейфують мовчки. Сіга розбирає знайдені трофеї. Степан Миколайович возиться з хворою дружиною. Андрій звертається до Расула.

Андрій – Дай нотатник - запишу - поки пам'ять свіжа...

Расул – Поки берега не дістанемось не віддам. Заманав. Тут тобі не матеріал - тут люди живі.

Марія сідає біля Андрія.

Марія - Звідки стільки трупів?

Харон – А що ви хотіли? Чистилище... Як інакше? Мертве море, нескінченне.

Марія (Студенту, на Харона) – Про шо це він? Шо за Чистилище?

Андрій – Данте. Божественна Комедія. Складна тема. Я багато разів намагався щось таке на тему чистилища написати, але завжди претензійна ерунда виходила. Та і, взагалі, хто тільки цю тему не підіймав? Оригінальне щось складно народити...

Марія - Народжувать, складно... (*зітхає*) це правда.

Расул, тим часом, дістає з кишені блокнот Андрія, гортає сторінки.

Поводир (*завиває*) – Врятуй, господь нас небесний, вкажи шлях з чистилища лютого!

Андрій – Валерій Вікторович, по ходу, думає що ми в чистилищі опинились...

Поводир – А де ж ще? В ньому самому... В самому центрі. Між небом та землею... Зараз доля наша вирішується. Наверх чи униз. (*в небеса*) Прости мене боже за те що в дитинстві на плакат Наташи Корольовой піпірку свою теребонькав.

Сіга дістає з пакету сухпайка консерву, вскриває й кривиться від смороду.

Сіга – Тю, бляха... гнилье...

Андрій (*глузуючи*) І типу що, Валерій Вікторович? Ми мертві зараз по-вашему? Я, він, вона... (*на Сігу, який попри все, намагається їсти гнилу консерву*) воно... Всі ми мертві?

Поводир – Так всі ви мертві. І я мертвий... (*завиває*) Прости мене Боже, за те що я сільський цвинтар повелів екскаваторами знести під склади для навозу.

Не подужавши їдло, Сіга викидає гнилу консерву за борт, копирсається в пустих пінетках, з-під полуниці.

Сіга (*Поводиреві*) - Шо то ты дохера клубники съел как для покойника.

Галина Іванівна - (*стогне*) Коли вже аптека буде...

Сіга - Терпи Галюша – жмурам больно не бывает... (*гигикає*)

Андрій – А Галині Іванівні тоді чому боляче? Вона ж мертва?

Поводир – Біль мертвих це біль іншого гатунку. Це страшний біль... Більш ніж фізичний, більш ніж душевний... Зберегти попри муки душу чисту, це в чистилищі перше випробування для померлих.

Галина Іванівна – А ми що померли? ... Спитай в батюшкі я померла?

Степан Миколайович - Ну-ну, який це тобі батюшка? Це Валерій Вікторович.

Поводир (*завиває*) – Прости мене господи за те що кокаїн з жопи Світлани Лободи нюхав!

Галина Іванівна – Точно не батюшка? Начебто на нашого схожий...
Хороший в нас батюшка був - любу хворобу молитовкою лікував.

Поводир (*завиває*) – Ібо воздасться мерцям по заслугам.

Галина Іванівна - Валерій Вікторович, не лякайте Галюшу... (*приголублює дружину*) Живі ми, живі, заспокойся.

Поводир - Не живі, а не розподілені... Всесвіт ще розмірковує, куди нам – у рай, чи у пекло. (*завиває*) Бути духом святим у блакитному небі, чи шматком гнилого м'яса у зловонній калюжі чистилища.

Расул – А можна тихіше там... В мене тут книжка цікава.

Андрій помічає, що Расул читає його записи.

Андрій - Слухай, я ж тобі не на почитати дав, а на зберігання.

Расул - Без тебе розберусь.

Андрій - Не читай - там ще сире все.

Расул – (*На блокнот*) Це ти про нас так? Хороша книжка, познавательна.

Андрій – Та це так наброски...

Расул – Нічого собі наброски... (*читає, вголос*) «Агрофірма Світанок». П'єса. Божествена комедія.

Андрій - Дай сюди.

Расул - Здрисні! (*читає*) Події розгортаються в затопленому після підриву... що в тебе бля за почерк... Шизофренік?

Андрій - Сам ти шизофренік. Не писав олівцем давно. Ноутбук в ломбарді.

Расул (*читає*) ... Після підриву вишгородської дамби в плодово-ягідному господарстві «Світанок».

Андрій - Ну на фіга? Не читай...

Расул – Шо значить на фіга? Мистецтво «від сохи» має знайти свою аудиторію. (*читає*) Дійові особи. Марія, 25 років – миловидна працівниця плодово-ягідного господарства.. (*Марії*) От бачиш, як він про тебе - «миловидна»...

Марія (*з вдаваною сором'язливістю*) – Ну, прям вже...

Расул– (*продовжує*).... Природну красу якої портить блядський макіяж.

Марія (*здивовано*) – Та прям вже?

Расул (*до пенсіонерів*) – Тут і про вас є... (*читає*) Степан Миколайович, Галина Іванівна – літня родина... совкодрочерів.

Степан Миколайович – Взагалі то ми біженці...

Расул – А йому пофіг. У вас горе, а в нього матеріал (*продовжує читати*) Галина Іванівна хворіє на нирки.... І саме цікаве (*після паузи, читає*) з хвилину на хвилину помер....

Галина Іванівна – Степанчику, я не почула, що там доктор сказав? Хто-то помер?

Степан Миколайович – Ну-ну, нормально все... Ніхто не помер. Живі всі.

Расул (*читає*) – Валерій Вікторович, він же Харон. Перевізник зі світу живих в світ мертвих.

Поводир (*завиває*) – Виносіть ваших мерців! Час божого суду настав!

Расул – Далі начебто нормально (*читає*) Сіга, сезонний працівник агрохолдингу, в минулому судимий.

Сіга – (*з гордістю*) В бандитах ходил - верно!

Расул – Собакожер.... Надругався над Мухтаром.

Расул – А вот это бряхня собачья.

Расул – Далі про мене. (*читає*) Расул, 25 років, недалекий та бидлуватий тип.... (*Андрію*) Це я бидлуватий? Ти охуїв, підар?

Андрій – Я ще працюю над персонажами.

Расул - А ось ще персонаж. (*читає*) Андрій, 30 років, талановитий сценарист - драматург.... Ну, а що, як себе не похвалиш, хто ж ще?

Андрій – Сирий матеріал - краще не читати...

Расул – А я почитаю... (*читає*) Сцена перша. В морі, немов човен погойдується кузов газелі. Андрій із зусиллям вибирається на борт, дістає з робочого комбінезону ліхтарик, світить по сторонам. Андрій: «Є хто живий?» Марія в дужках з темряви Андрій! Андрій біжить на її голос, затягує Марію до човна.

Далі Расул читає мовчки. Довга пауза.

Расул – От що це за хуйня? Це я тобі життя врятував, а не ти мені. Думаєш приємно було твоєї морді небритій штучне дихання робити?

Андрій - Митець має право дозволити собі трошки художньо переосмислити дійсність.

Расул - Та пішов ти в сраку з таким переосмисленням. Коли я людей рятував – ти під себе блював. (*Марії*) Говорив тобі хай тоне к чортовій матері. Написав дروح якусь...

Андрій – Дай сюди!

Андрій робить спробу забрати у Расула свій блокнот але після нетривалої і непереконливої з його боку боротьби відступає. Степан Миколайович залишає ледь притомну дружину, бере до рук «дошку-весло» і підходить до Расула.

Степан Миколайович – Там Галюші зле... Може прискоримось?

Расул (*В бік Андрія*) – Ти дивись, мені... Гондон архетипічний.

Степан Миколайович – Ліки в вагончику лишилися, а без ліків...

Расул - Бидлуватий - гляди... Сам ти підар їбучий. (*вдивляється в темряву*)

Степан Миколайович – Галюші прям зовсім недобре... Поплили.

Расул – Та, зараз, зараз.... Якщо водонапорна башня там...

Сіга (*в протилежний бік*) – Не там а там...

Расул – Ферма там...

Сіга (*в протилежний бік*) – Не там а там...

Расул (*агресивно*) – Там!

Сіга (*з викликом*) – А може и не там.

Расул (*обравши напрямок*) – Туди пливемо! (*командує*)

Степан Миколайович, Студент і Расул займають місця гребців. Сіга залишається на місці.

Расул (*Сіге*) – Я кому сказав?

Сіга – На хуй...

Расул – Шо?

Сіга (*з викликом*) – На хуй!

Расул (*агресивно*) – Весло бери, худоба!

Расул суне с дошкою на Сігу, той дістає з підсумка пістолет Макарова. Сіга пересмикує затвор, заганняючи патрон в патроннік.

Сіга – Эхо войны, блядь! Я дальше ишачить не собираюсь... (*На Поводиря*) Пусть этот хмырь за меня лямку тянет. Главное, как грести то херушки, а как жрать то за троих... (*поправляє каску, звертається до всіх*) Кто вам, желудки, дал право ягоду мою хомячить?... Мне, может быть, больше вашего жрать нужнее! (*кашляє*)

Расул – То ягода общая була...

Марія – Да-да... Всі збирали.

Сіга – Ага, особенно Галочка... Весь день в вагончике дрыхла.

Степан Миколайович – В неї нирки...

Сіга – А может и у меня нирки... (*кашляє*) Обо мне кто-то подумал? (*На Андрія*) Этот он тоже - каждый вечер на 10 кило больше сбора чем у меня с какого-то хера... Не вам решать, чья ягода была!! Я тут теперь бригадир. Шо скажу то и правда. Тудой гребем. Я сказал! (*маше в протилежному від вказаного Расулом напрямку*) ...Шо застыли, гниды! Гребем, говорю!!!

СЦЕНА 5.

Знесилені чоловіки намагаються веслувати. Галина Іванівна напівпритомна марить в гарячці. Марія біля неї. Сіга на кормі командує гребцями.

Сіга – Ать, два... Ать, два, три, чотири... Работаем, паразиты, работаем! ...Ать, два! Ать, два, три, чотири...

Степан Миколайович – Не можу більше...

Поводир - Бог терпіти велів. (*В небеса, завиває*) Прости мене грішного, що дітям зав'язать обіцяв а сам того ж вечора у Раміля півкіло чорного замовив.

Степан Миколайович - Не можу...

Сіга – Гребі, тля!

Галина Іванівна (*Марить, звертається на до Марії*) - Степанчику, ти тіки Колі скажи щоб на той блокпост не сувався.

Марія – Скажу, обов'язково скажу...

Степан Миколайович – Та не має тут ніякого Колі, Галюш! Немає...

Степан Миколайович намагається підійти до дружини. Сіга з Макарова робить попереджальний постріл в повітря.

Сіга – Сідеть!

Степан Миколайович повертається на місце. Расул відкладає дошку-весло.

Сіга (*Расулу*) – Шо тупишь, худоба? Перекуров не будет... Ать, два!

Расул – Та хорош вже...Сил немає... дай перепочити. Скіки ми вже так?

Здіймається гвалт, далі говорять одночасно.

Марія (*у відчаї*) – Чому ніч така довга? Коли світанок настане?

Поводир (*бурмотить собі*) Боже, не дай втратити себе, дай сил світло зберегти, вкажи шлях, направ, збережи від спокус... Поверни здоров'я кал'янщику, якому моя охорона нирки відбила...

Галина Іванівна (*марить, до Марії*) - Степанчику, попроси Батюшку щоб він і за мої нирки помолився...

Степан Миколайович (*тягнеться до дружини*) – Та не батюшка це Галюша, не батюшка...

Андрій (*Расулу*) – Блокнот дай. Тут записувати і записувати!

Сіга – Заткнулись все!

Сіга робить декілька пострілів. Всі замовкають. Тільки Галина Іванівна продовжує щось марити-бубоніти про себе.

Сіга – Перекур так перекур.... Че ж мы нелюди? Рабочий класс своих не бросит. (*до всіх*) Жрать хочете?

Всі невпевнено кивають.

Расул – А є хіба?

Сіга (*собі*) – Жрать захочется – любая ягода сгодится. (*закурює*) Я, короче, когда на зоне чалился один дед возрастной, плюху занимательную рассказывал - как при Сталине авторитетные воры с лагерей сибирских тикали... Толпой в тайгу уходили - человек десять авторитетов плюс парочку лохов с собой за компанию. Ну, а как без них? ...Лохи, короче, думали, что воры их с собой типа по уважухе берут, а на самом деле они консервами были... Тайга ж сука большая... И вот когда хавка заканчивалась, авторитеты лохов как поросей резали и ели потом.

Андрій - Я таке в серіалі Штрафбат бачив. (*виправдовуючись*) Писав колись для Інтера святковий концерт к дев'ятому мая – треба було щось по темі подивитися.

Сіга – Во-во... Так до воли и доходили... (*Степану Миколайовичу*) Так чем говоришь, бабка, болеет?

Степан Миколайович (*невпевнено*) – Нирки...

Сіга – Не заразное ж, надеюсь?

Расул – Ти шо задумав?

Сіга – Шо? Шо? Консервы будем распоковывать.... Хер его знает, сколько еще нам тут до воли маслать? Спасибо, еще скажете что от голодухи спас.

Степан Миколайович кидається в ноги Сіге. Той відсуває його ногою.

Сіга - Отлезь ... Бабка все равно дуба врежет, а так хоть какой-то цимес будет.... (*штрикає жінку саперною лопаткою*) Ты живая там, альо?

Сіга декілька разів штрикає Галину Іванівну саперною лопаткою та ніяк не реагує.

Сіга – Подохла, по ходу.

Степан Миколайович (*виє*) – Галюша...

Степан Миколайович кидається до дружини, ридає над її тілом.

Сіґа – Пропала консерва.... Говорил же с гнильцой бабка...

СЦЕНА 6.

Всі мовчки стоять біля тіла Галини Іванівни.

Сіґа – Ну, шо сволочи, решайте, хто из вас консервой будет.

Расул – Завязивай, братан... Не можна ж так. Ми люди чи хто?

Сіґа – Ого? Тепер так значит... Раньше вон - худоба, падло, а теперь - братан...Люды...

Расул – Я ж до тебе завжди нормально ставився. Роботу дав. Кришу над головою.

Сіґа – Ага, бляха, крыша... Вагончик сырой - живи не хочу! (*кашляє*) А зимою он так ваще.... Буржуйки часа на три хватает. К утру дубарь, я ебу.

Расул – Яка ніяка, а криша. Ти в хаті свою, взагалі, на шифер розібрав.

Сіґа - Мне в районе после флюграфии лекарства прописали - пришлось шифер своєму баті загнать.

Расул – Та віддамо ми тобі той шифер! Наново перестелиш. Ми все одно забор будем переробляти. Замість шиферного – профнастил збиралися ставить.

Сіґа – Жируете, суки... профнастил... забор... батя...

Расул – От нашо ти так? Шо ми тобі жити не давали? Наоборот. Я ж і не грузив тебе сильно, платив вчасно... телефон собі бачиш який купив - в мене, навіть, такого немає.

Сіґа – Ага, благодетели прям... Низкий вам поклон. Вам и всему вашему семейству.

Расул – Слухай, я ж завжди, як міг до тебе... по-чесному...

Сіґа – Эт не факт... Позавчера он 40 кило отборной ягоды не приняли...

Марія (істерично) – А то шо перебирати ягоду треба! Велику до великої, середню до середньої, маленьку....

Сіґа (дико кричить) – Жрать захочется – любая сгодится! Решайте! На зоне сейчас обед по расписанию...

Пауза. Сіґа робить декілька пострілів у повітря.

Сіга – Решайте, кому сказав! Чи ти перший хочеш? Хочеш? Так я это легко... (*Сіга приставляє Расулу ствол до скроні.*) Одной ягодкой больше, одной меньше!

Расул (*на Андрія*) – Він! Він хай буде... Його вали!

Андрій – Чому я?

Расул – Тому що я п'єсу твою тупорилу дочитав.

Андрій – До чого тут п'єса?

Расул – А як же – ні до чого. Приїхав, такий баб чужих портить. Шо скажеш? Не було такого?

Андрій – Не було...

Расул – Ага ж не було... (*на блокнот*) Он - п'єса твоя, «Агрофірма Світанок». (*відкриває блокнот*) Фу, мля, навіть читати гидко...

Андрій - Та не трогав я баб твоїх!

Расул - Ага ж – не трогав. (*читає*) Сцена Друга. Біля газового балону. Марія сидить навпочіпках, невміло сосе хуй Андрію.

Марія (*із щирим здивуванням*) – Невміло?

Расул - Так і написано – невміло. (*читає*) Андрій: Ну-ну, не горіхи гризеш, вчитися тобі ще треба, Марія... (*кричить*) Хто, блядь, взагалі на таку хуйню в театр піде?!

Андрій - Це художнє переосмислення... Не було такого.

Расул – Я тебе, мудака, на полях від мобілізації сховав, а ти мені чим відплатив? Приїжджав же воєнком документи у персонала перевіряти, а я пожалів тебе гадіну - сказав, що в нас тіки месні працюють... Чорт йобаний, відправили б тебе на фронт, там би і писав хуйню свою... Набрав би в окопах матеріалу по самі не балуєся!

Андрій - Мені на фронт не можна.

Расул – С хуялі?

Андрій - Бо я тут на культурному фронті потрібен.

Расул - Єбать не встать – фронт культурний. (*на блокнот*) Ти тут дві сторінки мін'єт описуєш!

Андрій – А сам чому на фронт не пішов? Ти ж крутий в нас такий? І далекий, і не бидлуватий...

Расул - Прийде повістка – піду.

Андрій - Так зараз йди! Добровольцем.

Расул - Повістка прийде – піду!

Андрій – Приходила тобі повістка! Воєнком на твоєму форді їздить! Мене із-за твого фокуса с «Давай Поженемся» поперли. Не, буває в житті такого, ага... Пишу редактору: які блядь чорні волги списані? Я на власні очі воєнкома на фокусі бачив.

Расул – А я може теж на життя плани маю. Батя з мамкою он замахали вже: коли онуки, коли онуки... Та і, вообщє, нехуй тьолок чужих трогать, поняв?!

Андрій – Та не трогав я її. Це художнє переосмислення. Ми там просто сиділи, розмовляли...

Марія – Невміло.

Сіга – Так шо, писаку валить?

Расул – Вали! Написав про нас дروح якусь... Хто за? Я за! (*підіймає руку*)

Андрій – А я проти! Чому мене? (*На Степана Миколайовича*) А не його, наприклад? Совок довбаний...

Степан Миколайович - Мене не можна. Я біженець.

Андрій – Так через таких, як ти, ти і біженець... (*кривляє*) А вот при союзі в нас будиночок був, цегла якісна, на баяні при ДК грав... (*Расулу*) Ти ж читав! Я слово в слово там за ним записував.

Степан Миколайович - І шо з того? Жили і жили. І я жив, і Галюша хорошо жила. (*скигль*) Бідна моя Галюша.

Андрій - От і вали до Галюши своєї! Вона там тебе заждалася.

Степан Миколайович - Галюша б таке не одобрила. Вона, ніколи на життя не скаржилась... Хоч, би раз сказала шо їй боляче. Все як креміль... Як Креміль. Навіть на смертному одрі мені на вушко прошепотіла - люби життя, як я його любила, не спіши до мене Степанчику – до останнього за життя чіпляйся.

Сіга – Пиздеж. Я рядом стоял. Проперделась твоя Галюша перед смертю фософром і все...

Степан Миколайович - То ти так собі почув, а я інший смисл в цих звуках розгледів.

Поводир - Творець Небесний до кожного свою мову знайде.

Андрій - Так може тоді ти до Творця Небесного першим?

Поводир - За власним бажанням не можна.

Андрій - А як же компас внутрішній моральний? Світло яке робить людину людиною. Принести себе в жертву – чим це тобі не орієнтир на шляху до світла небесного?

Поводир (в небеса) - Це його вибір має бути. Хто перший, хто останній. Хай, краще в царстві небесному самі вирішують. Творцю там зверху видніше.

Сіга – Небеса так небеса – мне однохуйственно.

Сіга ставить каску на пральну машину, після чого знімає з шиї один із трофейних армійських жетонів та кладе до каски.

Сіга – Бобраил Кариматов... Рядовой... (знімає з шиї наступний жетон, кладе в каску) Галимат Говнодилов – рядовой... (знімає з шиї наступний жетон, кладе в каску) Сракомес Курды-Ябу рядовой... (знімає з шиї наступний жетон, кладе в каску) Асланбеков Имам хуй пойми кто... (знімає з шиї наступний жетон, кладе в каску) Иван Ослоббов – капитан....

Сіга перемішує жетони в касці, ставить її на пральну машину та запрошує жестом взяти участь в жеребі.

Сіга – Капитана тянем! У него и фамилия самая понятная. Вы, воля божья, я меч карающий, на хуй. Ну, кто первый?

Всі стоять мовчки.

Сіга - Тяните, а то всех к херам замочу!

Всі різко кидаються до каски, кожен витягує по жетону. Деякий час стоять мовчки, ніхто не наважується подивитися на свій жереб.

Сіга – Ну? Шо там небесная прокуратура решила? Кто там из вас кто?

Расул – Бобраил Кариматов.

Андрій – Галимат Говнодилов.

Степан Миколайович – Сракомес Курды-Ябу.

Поводир – Дякую тобі, господь милосердний, Асланбеков Имам.

Марія – Иван Ослобев.

Сіга знімає з поясу саперну лопатку, підходить до Марії. Марія в розпачі дивиться то на Расула, то на Андрія, шукаючи підтримки.

Сіга (Поводиреві) – Ну, Имам Асланбеков... Скажи що то подходящее моменту... типа иншала, еси-небеси...

Поводир (в небеса) - Дякую тобі, Творець милосердний, за те що ти мені хуй поймі кого послав!

Сіга – Хорошо сказал. Ну и от себя добавлю. (*хрестить Марію саперною лопаткою*) Ибо нехуй с двумя мужиками трахаться, еблась бы с тремя может и отскочила (*замахується*)

Марія – Стій!

Сіга зупиняється.

Марія – Не можна мене...

Сіга – Творцу сверху виднее. (*замахується*)

Марія – Я дитину під серцем ношу... Вагітна я.

Марія знімає з шиї жетон, простягає Расулу.

Марія – Не за себе прошу, за дитину... Врятуй кровинушку свою. Замість мене на смерть піди.

Гнітюча пауза.

Расул – Ти що серйозно?

Марія – Серйозней не буває.

Расул - Давно?

Марія - Другий місяць пішов. Твоє маля під серцем б'ється.

Расул щось вираховує подумки.

Марія (підказує) – 26 червня...

Расул продовжує щось там вираховувати сам собі.

Марія (підказує) - День молодьожі.

Расул – (*собі*) От же ж довбойоб... 30 років, а я ще день молодьожі праздную...

Марія простягає жетон Івана Ослоєбова Расулу.

Марія - Ти ж давно хотів.

Расул – Та ну нахуй...

Сіга - Ну шо тебе кончаем или блядину?

Расул – Та стій, стій... Дай подумать.

Марія (*канючить*) - Расульчику, золотий мій хороший...

Расул - Точно від мене? (*На Андрія*) Може все-таки він батько?

Андрій – Мені вона тільки строчила... Ти ж все читав. Сцена Друга. Біля газового балону. Марія сидить навпочіпки, невміло сосе хуй Андрію.

Расул – Пиздець...

Марія – Пожалій дитину, Расульчику.

Расул – Так может там біля газового балону теж було художественное переосмислення? А насправді ти її в усі дири?

Андрій, – Ні-ні... Суцільна правда життя. В нашій індустрії інакше не можна. З'їдять.

Расул – Сука...

Марія - Мене не жаль – сина пожалій.

Расул - Син?

Марія - Син.

Расул - От же ж блядь... Ще й син... Бля...

Сіга (*нетерпляче*) – Заєбали прощатся... Кого кончать?

Расул – Зараз-зараз, дай зібратися... Заради сина.

Поводир (*завиває*) - Во ім'я отця і сина...

Расул - Та ну на хуй... Схуялі син, якщо тіки другий місяць? На якому місяці пол можна визначити?

Андрій – Зараз такі технології, ще до народження можна...

Марія - Та і серце жіноче не обманеш.

Андрій – Я для газети «Порадниця» колонку на цю тему писав. «Серце жіноче тепер буде знати навірняка» - так стаття називалася.

Расул – Не пиздіть... Ви в сговорі. Точно в сговорі. (*Марії*) Спеціально мене батьком назвала, щоб його відмазати...

Андрій - Та не було в нас нічого такого, щоб вона залетіла.

Марія - Чесне слово даю. Я йому тіки хуй сосала! І то спеціально невміло мін'єт робила - щоб йому не понравилось.

Расул – Ага не понравилось – дві сторінки мелкім почерком. Спеціально на мене вказала.

Марія - Ну, який він мені коханець... Подивись на нього! Гондон же натуральний.

Андрій – Гондон. Пряма в точку. Гондон. Визнаю. Андрій, 30 років, сценарист – гондон.

Марія - А тепер на себе глянь - архетіп воїн, начальник, шукач пригод – три в одному, як шампунь... А він... Душа потерiana, в кращім случає лучший друг...

Расул – Лучший друг то Мухтар, а таких як ви друзей я в рот їбав... Жаль шо газовий балон той під вами не взорвався.

Марія – А ти сам? Ти ж теж не янгол. Сам мене спровоцирував. От нашо ти з Любкою того вечора пішов?

Расул - Не ходив я з нею нікуди. Брехня то все.

Марія - Ходив-ходив. Мені Любка фотки прислала. Де вона Мухтара гладить... На кроваті твоїй.... З ногами роздвинутими.... Типу, ось нова в хаті хазяйка.

Расул - От же ж курва.... (*після паузи*) Ну, було б і було... Та шалава мені ніхто... Так ото – лішнього випив. Все через воєнка того конченого... Розстроївся через фокуса - пива з самогонкою намішав.

Марія – Пожалій дитину, Расул. Я ж мать.

Расул забирає жетон.

Расул – Твою ж мать...

Поводир - Во ім'я отця і сина і матері його...

Сіга замахується лопаткою.

Расул - Стій. Дай перекурити.

Андрій - Ти ж кинув?

Расул – А зараз захотілося. Прикинь?

Андрій - Кинув значить кинув. Не можна так сразу задню давати. Це ж основи драматургії. У воїна, начальника, і тим більш шукача пригод принципи мають бути.

Степан Миколайович – Повністю згоден. Куріння це зло. Інакше нирки захворюють...

Поводир (*завиває*) – Прости мене господи за те, що я об Таїсію Повалій окурки тушив!

Расул – А-ну, заткнулися! Дайте подумати... Я на подвиг, може бути, зараз іду.

Сіга – Последняя сигаретка это святое... Уклад бандитский чтить нужно.

Сіга простягає сигарету Расулу, той закурює. Деякий час курить мовчки збираючись з думками.

Расул - Ну, от нашо тобі мене валити? Малого без отця залишиш.

Сіга – Так а кого тогда? Блядину твою?

Расул - Її теж не можна – мати.

Марія (*хреститься*) – Мати, бля буду, мати. Другий місяць вже як мати.

Степан Миколайович – Я п'ять хвилин тому дружину втратив – в мене траур... Тим більш Галюша перед смертю заповіла – хапайся за життя до останнього, сказала.

Сіга - Проперделася она и все.

Поводир - Господь до всякого свою мову знайде. Інколи і пердіж шлях на Царство Небесне вказує.

Расул - Блаженного он теж гріх чіпати...

Поводир - Гріх, гріх... (*завиває*) Прости мене, Боже, що я на водохрещя в лунку насяв.

Расул – Ось бачиш... Ну всі ж нормальні люди тут. (*На Андрія*) Крім нього. Вбий краще цього мудака - дуже тебе прошу. Я ж до тебе завжди, по чесному... С уваженням к укладу бандітському.

Сіга - Ага, особливо вчера. Главное, как яму выгребную чистить то Сига, иди сюда пожалуйста - дело есть, а как на ставок ехать купаться - все в машине, даже Мухтар поганый, а я следом бегу. Ебал я такую уважуху. Хоч би раз слово доброе какое...

Расул (*На Андрія*) - А цей думаєш кращій? Знаєш яку хуйню він в своїй п'єсі про тебе написав?

Сіга - Про мене?

Расул – Ага...

Андрій – Ну - все! Він докурив по ходу... Он вже фільтр смалить. Вали його і ділу кінець.

Расул (*обпікає пальці об фільтр*) – Та не - тут ще курить і курить... (*На блокнот*) Тут короче хуйня про тебе така, що краще і не слухати. Шо не слово то пиздець повний.

Андрій – Докурив? Викидай.

Сіга простягає Расулу другу цигарку.

Сіга - И шо написано?

Андрій - Сирий матеріал краще не слухати.

Андрій – Написав шо ми в цьому морі через тебе опинилися. Ти в нього по сценарію діверсант, і по твоїй наводці в вишгородську дамбу авіабомба фосфорна прилетіла. Як дамбу прорвало - півобласті затопило і тіки ми на цьому човні врятувалися.

Сіга - В натуре?

Расул – Сином клянусь. Набрехав, шо тебе кацапські агенти завербували, смартфон тобі дорогий видали, а ти через той телефон хотів вогонь на рідне село навести, але авіабомба фосфорна по ошибке в вишгородську дамбу прилетіла.

Сіга – На ридну ферму, значит... А шо за агенты?

Расул – Гога і Магога... Твої, кореша по сценарію. Ти з ними в в налівайке вокзальній познайомився, коли в район їздив флюорографію робить.

Пауза. Сіга уважно дивиться в очі Андрію.

Сіга - Ти шо следила за мной?

Андрій (*перелякано*) - Я?

Сіґа (*кричить*) - Следил, сука?!

Андрій - Та ні... Сам знаєш... Я ж весь час у тіньочке, з тетрадочкой...

Сіґа - Так откуда ты тогда? Бляха... Та следил - следил... Как еще?

Андрій - Та я просто... Тупо с головы взяв... Додумав.

Сіґа – І Гогу и Магогу? Откуда ты их кликухи знаєшь?

Андрій – Та шо перше в голову прийшло, то і написав... Гога! Магога! Льольк, Болік! Лаври-Болаври! Я, взагалі, не думаю коли пишу щось – так все підряд записую... В мене метод такий – шо віжу то пою.

Сіґа - А я думаю, как в посадке срать не сяду, чуйка шо у меня за спиной кто-то дышит... А ты выходит за мной подглядывал.

Андрій - Та то, хто завгодно міг бути... Может звір який, тут он кабанов в заповіднику!

Поводир (*завиває*) – Прости Боже милосердний шо я всіх кабанів в заповіднику огнёмьотом випалив!

Андрій – Чи собачка яка?

Расул – Собаки в нас ще минулої зими перевилися... (*Сіґе*) Але ніхто в селі не в обідє. Навіть я. Хулі там мені той Мухтар? Дурна собацюра - тіки курей давила.

Сіґа - А еще? Шо еще про меня в тетрадочке этой написано?

Расул - Та тут матеріала на тебе – мамця трясця... Шо не слово то матюк. Як гніду якусь паршиву тебе описав. Он дивись додаток – «Персонажі».

Расул відкриває блокнотик на потрібній сторінці, простягає Сіґе. Сіґа за мить його повертає.

Сіґа - Вслух давай - я ваши буквы хохляцкие не сильно понимаю.

Расул (*читає*) - Сіґа, сезоний працівник агрохолдінгу, в минулому судимий,

Сіґа – Пока все верно... Шо еще?

Расул (*читає*) - Собакожер. З'їв всіх собак у кутку.

Сіґа - Мне по здоровью положено...

Расул (*читає*) - Сімнадцять судимостей по 15 суток.

Сіґа - Я в бандитах ходил, вообщє-то... Ну, да ладно.

Расул (*читає*) - Архетіп - падший ангел...

Сіґа – А вот это уже немного обидно. Пидорасня какая-то...Ангел.

Расул (*читає*) - Сюжетная арка персонажа - перехід від архетипу Падший Ангел до архетипу Начальника...

Сіґа - Это шо, типа я скурвился чи шо?

Андрій - Я такого не писав...

Расул - Писав-писав. (*читає*) Під час відсидок працював на адміністрацію...

Андрій - Я такого не писав!

Расул (*читає*) – Ще по малолетке, в інтернатє Сіґу їбали в жопу сокамернікі.

Андрій - Шо ти пиздиш? Не писав я такого...

Сіґа - В інтернаті?

Андрій – Я перепису. Хочеш прям зараз перепису. (*кидається на Расула*) Дай блокнот сюди! Сіґа, за 40 але виглядає на 22, молодий підтянутий, архетип - Дон Карлєоне... Марлон Брандо тіки не старий, а в расцветі сил. Дай, блокнот падло!

Андрій намагається забрати блокнот, але Расул чітким ударом розквашує Андрію ніс.

Сіґа - Ты писал про интернат или нет?

Андрій (*схлипує, витираючи з лица криваву юшку*) - Я?

Сіґа (*приставляє до скроні Андрія ствол*) - Говори, сука!!

Андрій (*скигле*) - Я не знаю... Не пам'ятаю...

Сіґа (*очі Сіґи стають вологими*) - Писал или не писал? (*По щоці Сіґи зрадницьки котиться скупа чоловіча сльоза*) Если не писал убью на хуй!

Андрій - Писав.

Сіга збирається натиснути на курок, але в останній момент відводить ствол, ридає. Гірко плаче, немов маленька загублена дитина. Всі із здивуванням дивляться на ридаючого уловника.

Андрій (невпевнено) - ...Якщо треба, я перепишу...

Сіга – Не-не, давай про інтернат... Що там з ним... со мной... еще было? Я ж сирота?

Андрій (невпевнено) - Сирота. Я так твого персонажа собі і уявляв... Сирота... (вигадує на ходу) Батьку не знав...

Сіга - Во-во... Батьку не знав, мамки не знав.. С мусорок хавал. Там написано що он, вернее, я в детстве с мусорок хавал?

Андрій (впевненіше) – Написано... С мусорок хавал.

Сіга (ридає) - Сукааа... Сукааа... А, написав, що я потім в бандитах ходив, хоть и это было... ну ты понял в интернате там...?

Андрій - Написав, написав... вот щас прям пишу...

Андрій забирає у розгубленого від такого перебігу подій Расула блокнот, тремтячими руками дістає олівця.

Андрій (занотовує) – Хоч і був виїбан в жопу, но знайшов в собі внутрішні сили піти в бандити...

Сіга (ридає) - Так и было... так и было... Как ты так? Как оно вообще так.... Ни одна душа живая не знала... Откуда ты все... Как оно? Как оно все так?

Поводир (На Андрія) - Творець його рукою водив.... Прямо з неба. Брав його руку і сценарій життя писав.

Андрій - Та який Творець? Я все з голови, ну майже все... (невпевнено) А може і Творець? (Сіге) Ти, головне скажи як надо – я перепишу!

Сіга (ридає) – Никто не знал... Только я... Только я... Бля...

Сіга витирає сльози - соплі.

Сіга –... Бля... Второй раз за житуху плачу... бля... второй раз... первый в интернате... бля...

Сіга більш менш опановує себе.

Расул – Ти б завалив цього мудака, на всякій случай, щоб більше ніколи до рук карандаша не брав.

Сіга – Не-не... Я ебал на себя такую ответственность брать.... Жизнь она ведь святая, она вам ни тыр-пыр-восемь-дыр... Жизнь человекам Творцом дана!

Сіга забирає блокнотик з рук Андрія. Пауза.

Марія - Волшебная сіла іскуства.

Сіга (на блокнотик) - Пусть тетрадоочка святая решает, кого из вас валить. В ней правда написана. (кричить дико) Она вас всех, гнид ебанных, на чистую воду выведет!!! Всех!!!

СЦЕНА 7.

Всі Герої сидять напівколом, немов актори на першій читці. Сіга простягає Андрію блокнот.

Андрій - Може не треба?

Сіга – Не-не... Читаем... Каждый сам за себя... Свою как оно?

Андрій - Репліку.

Сіга - Во-во... Ее родимую читаем.

Андрій - Тут ще ремарки є... Їх кому?

Поводир – Ти і читай. Сам Бог твоєю рукою водив.

Андрій - Єбануться... С самого початку читати?

Сіга – Не-не... С концовки давай. Я про миньеты не люблю. Воспоминания плохие накатывают.

Андрій повільно гортає сторінки, шукаючи необхідну частину історію.

Марія - Там же хеппі-енд в фіналі? Ти ж казав, що продюсери без хепіендів не приймають...

Андрій - Ага, бля, хепі-енд... Особливо в театрі.

Сіґа – Так шо там? Чем закончилось? Не томи...

Андрій - *(читає з блокнота)* Сцена остання... *(Сіґе)* Може не потрібно? Сирий матеріал.

Сіґа – Читай давай!

Поводир - Бог терпів і нам велів!

Андрій – *(читає з блокнота)* Сцена остання... Аплодисменти.
(виправдовуючись) Я, інколи коли хуйню пишу, спеціально таке вставляю, щоб себе порадувати – потім удаляю.

Сіґа *(кричить, погрожуючи зброєю)* – Слышали? Аплодируйте!

Степан Миколайович, Расул, Марія аплодують. Поводир відбиває земні поклони.

Сіґа – Дальше давай.

Андрій – *(читає з блокнота)* Темрява. Човен пливе. Всі заїбались. Степан Миколайович стоїть перед Хароном на колінах.

Сіґа - На колени становись! Перед Хароном.

Степан Миколайович стає перед Поводирем на коліна.

Андрій – Далі ваша репліка. *(передає блокнот)*

Степан Миколайович дістає з кишені окуляри, начіпляє на ніс.

Степан Миколайович – *(читає)* Хороші часи при Союзі були. Галюша українську викладала, я в ДК Залізничників конференс'є працював...
(Андрію) Взагалі-то, я на баяні грав...

Сіґа замахується на Степана Миколайовича саперною лопаткою.

Сіґа – Не пизди!! В тетрадочке правда написана!

Степан Миколайович *(далі читає з інтонацією професійного конферанс'є)*
Я в ДК Залізничників конференс'є працював. Добротний в нас з Галюшею будиночок був - цегла якісна. Та не врятувала. Ніччю тією так бабахнуло, вікна повилітали. Все як затряслося. Ми на вулицю, до погрібу. А у дворі учень колишній наш.... *(збивається з добре поставленої інтонації)*

Сіґа – *Читай.*

Степан Миколайович (*читає, голос тремтить*) - Колей його звати... Розумний хлопець, бойкій. (*передає блокнот*)

Поводир (*читає, завиваючи*) – То ангел був. (*передає блокнот*)

Степан Миколайович (*читає, голос тремтить*) – Ні, це Коля... Звичайний, Коля.... Галюша його до олімпіад готувала. Він до сімнадцятого року у Айдарі воював, ногу втратив і з тих пір на протезі... Як побачив нас, кричить, сідайте до мене у машину, зараз тут пекло буде... А бахає усе ближче і ближче... Так ми в чому були, у тому і поїхали... Врятував нас Коля. Вивіз з під обстрілів. (*передає блокнот*)

Поводир (*завиває*) – Добро за добро... (*хреститься, передає блокнот*)

Степан Миколайович (*читає, голос тремтить*) – А потім блокпост. Документи вдома. Галюша до них: «хлопчики, пустіть ми ж місцеві», а ті як українську почули - накинулись... Кажуть: «Каліка та дід хай валять, а бабку вашу ми «до вияснення» забираєм. (*крізь сльози*) Не можу далі...

Сіґа – *Читай, гнида!*

Степан Миколайович - Не можу...

Сіґа - *Читай, а то завалю!*

Степан Миколайович (*крізь сльози*) Я кричу: «Что вы делаете, Галюшу ж заставляли в школе детей Шевченка детям читать, а так она Достоевского і Пушкіна любить! Нашлі правосека... Колю забирайте, он в Айдаре воєвал, его и забирайте». (*передає блокнот Андрію, ридає*) В мене все...

Андрій (*читає*) – Степан Миколайович ридає, говорить крізь сльози. (*повертає блокнот Степану Миколайовичу*)

Степан Миколайович (*ридає, говорить крізь сльози*) – Колю там же на блокпосту і розстріляли, а нас з Галюшей відпустили. Дві банки тушенки ще за содействіє освободітелям видали... Ми ті консерви потім в евакуаційному потязі їли...

Змирившись з долею, Степан Миколайович підставляє шию під удар саперною лопаткою. Сіґа приголублює Степана Миколайовича.

Сіґа – Все правильно сделал. Я сам с мусорок хавал, понимаю... Шо там дальше по тексту?

Степан Миколайович тремтячими руками передає блокнот Андрію.

Андрій (*читає*) - Расул міцно стискає Марію в обіймах.

Сіґа – Стискай!

Расул невпевнено обіймає Марію.

Сіґа – Сильнее стискай!

Расул обіймає Марію міцніше.

Андрій (*читає*) - Дивиться Марії в очі...

Сіґа - Дывысь!

Андрій (*читає*) - Погляди закоханих випромінюють любов та взаємоповагу.

Сіґа - Выприминуйте!

Расул та Марія що є сил «випромінюють» із себе любов та взаємоповагу.

Андрій (*читає*) - Расул звертається до Марії. (*передає блокнот*)

Расул – (*читає, швидко, бубоніть*) До моїх переїдемо... В нас хата нормальна.... Другий поверх тіки без ремонту, но то поки... (*Андрію*) йобана нахуй шо в тебе за почерк... (*читає*) Врожай цього року хороший має быть, справимось... Бачила ягода як вродила? Отож... Батьки на першому, ми на другому... Шо там того ремонту - тіки стіни покрасити... Ну, а Та йоб твою мать ... А-поняв... (*читає*) меблі вже пізніше... Ти якого кольору дитячу хочеш? (*передає блокнот*) Далі ти...

Марія (*читає, с вираженієм*) – Як хлопчик то синенька пусть! (*передає блокнот*)

Расул (*читає, швидко, бубоніть*) – Синенька так синенька... (*передає блокнот*)

Марія (*читає, с вираженієм*) - А як дівчинка то рожева хай буде! (*передає блокнот*)

Расул (*читає*) – Хлопчик буде. У нас в сім'ї першими хлопці йдуть. Мої зрадіють – давно хотіли. Та йобана вода, ага поняв... (*читає*) Батя замахав вже, коли онуки, коли онуки... (*Андрію*) Нахуя два рази «коли онуки»? (*читає*) Та і мамка... Чула б ти, як вона на мене стартувала, коли ми з тобою... (*читає*) Расул замовкає... Ну ти поняла.

Марія мовчить.

Сіга - Дальше! Че молчим?

Расул - Тут написано - Марія мовчить.

Сіга - Долго?

Андрій (*хниче*) – Там на розсуд режисера... (*Сіге*) Можно подовше?

Сіга - Хорош уже молчать. Настопиздили эти ваши паузы. Дальше.

Марія (*читає, виразно*) - Прости мене, Расул! (*передає блокнот*)

Расул (*читає*) - І ти мене прости, Марія... Я ж і сам не янгол ... (*Андрію*) Тут заїбись - коротка репліка. (*передає блокнот*)

Марія (*читає*) – Це все через нього... Вказує на Андрія. (*Марія вказує на Андрія*) Казав, в столицю мене забере, в серіал Крепосная устроїт.

Андрій (*хниче*) - Не читай далі.

Марія (*читає, виразно*) - Устрою тебе в Крепосную, і спеціально під тебе персонажа напишу – архетіп Золушка. Головне, каже - кожного вечора член мені сосі. А я ж все для нього, все для нього....

Андрій (*хниче*) – Не читай.

Марія (*читає, виразно*) - Аби він тіки над образом Золушкі працював, вес йому кожного вечера домалюувала. Шоб в нього норма по ягоді за день получалася... Кожен день плюс 10 кіло полуниці записувала! (*передає блокнот Расулу*)

Расул (*читає*) – Не дам я, Марія, честь твою дівочу зганьбити. Приріжу, гондона! Власними руками приріжу! (*замовкає*) Кінець по ходу...

Німа сцена.

Сіга – А я все думаю – хто ягоду мою крысячит? Как по нужде не отлучусь – минус 10 кило в ящике. *(забирає блокнот)* Говорил же – тетрадоочка святая всех вас, гнид, на чистую воду выведет!

Сіга простягає Расулу саперну лопатку.

Андрій *(немов виправдовуючись)* – Я просто далі не встиг. Чистилище складна тема. Завжди претензійна хуйня виходить...

СЦЕНА 8.

День. Районний поліцейський відділок. В обєз'янніку сидять Сіга і Расул (з ніг до голови вимазані кров'ю). На підлозі два пакети для трупів. Один великий – в ньому лежить тіло Галини Іванівни. Другий - маленький (мішочок для сміття) – в ньому зберігається все що залишилось від Андрія. За столом Слідчий 1 закінчує записувати показання свідків – Поводиря, Степана Миколайовича і Марії (свідки теж в крові). На його столі лежать чотири вимкннутих мобільних телефона. Слідчий 2 гортає блокнотик. Поводир постійно хреститься та відбиває земні поклони, Марія заплакана, Степан Миколайович в ступорі, ледь чутно бурмотить собі під ніс. Свідки та обвинувачувані говорять одночасно.

Степан Миколайович – В нас з Галюшею добротний будиночок був, цегла якісна, при Союзі цегла копійки коштувала... Хорошо жили, м'ясо кожен день в столовці давали. По текстурі на курятину схоже, якщо очі заплющити.

Марія *(на пакетик для сміття)* – Говорив в столицю мене забере, дасть роль головну в серіалі Крепосная... Архетіп Золушка. Тіки тобі, каже схуднути треба, а я жерла ночами... І головне все підряд їла - філейку, ноги-руки, все...

Поводир – Прости мене Боже, за те, що в піст розговелся. Та моєї вини в цьому не було – в чистилищі скоромного не видавали. Та і небесний воєнком в піст для мандрівників послаблення дає - можна в неділю і м'яся під вино червоне. Он бачите *(на заплямоване кров'ю лахміття)* заляпався кагорчиком.

Расул – Якби мені карандаша в руки дали, я б кращій фінал п'єси написав. Навіть після коледжу сільсько – господарського. Сам винуватий. Дванадцять архетипів – обирай не хочу! От нашо він потеряну душу собі вибрав? І, взагалі, реалізм в мистецтві не потрібен. Інакше в нашій індустрії не можна – з'їдять.

Сіга *(співає частушку)*

Как в Зареченском колхозе

Я нашел писюн в навозе

Шкурку срезал - мясо съел
Только яйцами хрустел.

Слідчий 1 (*перебиває*) – Ну-ну... хорош жужать. І так голова гуде - треті сутки не спім через ту дамбу довбану. Режим ЧП по області...

Всі замовкають.

Марія – Все так і було – слово в слово...

Слідчий 1 – Дурдом, бля... Ладно... (*киває на Расула та Сізу*) С етімі расчленітелями все ясно (*свідкам*) А ви поки свободні.... Спишемо на состояніє аффекта в екстремальних обставинах. Тіки за предели району поки не виїзжаєм... хоча куди ви там... – дороги розмило... Короче, будемо розбиратися ще... Свободні кажу.

Свідки підводяться з місць, сунуть в напрямку виходу.

Слідчий 1 – Степан Миколайович?

Степан Миколайович перелякано зупиняється.

Слідчий 1 – Ви ж переміщений?... Біженець?

Степан Миколайович швидко-швидко киває.

Слідчий 1 – Тримайте.

Слідчий 1 простягає Степану Миколайовичу пару консервних бляшанок.

Слідчий 1 – Візьміть он, бабку свою пом'янете.

Степан Миколайович забирає консерви, виходить.

Слідчий 1 – Писанину сюди давай, к телефонам - к делу пріобщу.

Слідчий 2 простягає блокнот колезі.

Слідчий 2 – Тут і про нас є, прикинь? Диви - он. П'єса. «Консерва». Дійові особи. Слідчий Міхалич, за 40... Це ти по ходу... Тупий мусор. (*гигикає*)

Слідчий 1 посміхається, але виходить кривувато.

Слідчий 1 – Бумага все стерпить... Відпочивай. Треті сутки на ногах.

Слідчий 2 виходить, Слідчий 1 відкриває блокнот.

Слідчий 1 (*читає*) - Слідчий Міхалич, за 40. Тупий мусор, розкрадає гуманітарку.

Слідчий 1 закурює. *Читає, збиваючи попіл в попільничку - пусту консервну банку з-під португальських анчоусів . Раптом один з телефонів на столі (сам по собі) вмикається. На екрані телефона - продовження скетча Monty Python's Flying Circus «The Funniest Joke in the World»..*

З телефону - *«It was obvious that this joke was lethal... no one could read it and live».*

Піратська Бухта. Серпень – вересень 2022